

KRONIEK
VAN DE STICHTING
GESLACHT MEES

Sara Mees

Johanna Mees

VAN DE REDACTIE

We schrijven juni 2007 en de wereld om ons heen verandert in rap tempo. Het klimaat beheerst in toenemende mate de politiek. In Nederland hebben we inmiddels de warmste aprilmaand ooit achter de rug. Er is een nieuw kabinet aangetreden dat zich Balkenende IV noemt en dat steunt op christen-democraten, socialisten en (voor het eerst) de Christen Unie. De economie draait na een aantal magere jaren eindelijk weer op volle toeren. ABN AMRO bank, boegbeeld van neerland's financiële historie en ooit voor enige tijd eigenaar van Bank Mees & Hope, vreest voor haar voortbestaan omdat ook zij ten langen leste ten prooi is gevallen aan de overname ambities van haar concurrenten.

Met de nieuwe Kroniek die hier voor U ligt heeft dit alles weinig van doen, behalve dan dat het goed is voor het nageslacht om te weten in welk tijdsbeeld deze 2007 Kroniek is verschenen. De stichting vierde vorig jaar haar 70e verjaardag en sinds zijn oprichting zal de kroniek nu voor de 56e keer verschijnen. Al die vorige edities zullen (althans dat is het plan) digitaal beschikbaar komen op onze website familiemees.com. Daarmee wordt dan in een klap een grote hoeveelheid familiehistorie openbaar en toegankelijk voor u. Gewoon om te lezen of om als naslagwerk te gebruiken. Als voorbode kunt in deze editie kennis nemen van een nieuwe rubriek Uit de Oude Doos, waarin Antoinette Goslings-Mees, na speurwerk in een "doos" vol met oude familiechronieken, ons deelgenoot maakt van een stuk dat verscheen in de Kroniek van 1938!

Maar er valt uiteraard meer te lezen in deze 56e uitgave. Geheel passend in het huidige internet tijdperk, neemt Valentijn Mees ons mee in de wereld van Hyves, een soort van digitaal sociaal netwerk waarbinnen je vrienden ontmoet en mensen met elkaar in debat kunnen gaan (en nog veel meer). Uw redactie sprak verder met Heleen Mees, columnist NRC Handelsblad woonachtig in New York en Saskia Mees, actrice verbonden aan theaterhuis Alba in Den Haag. Cleo Mees (Sydney) verhaalt aangrijpend over haar verblijf in Thailand waar zij werkte in een tehuis voor met HIV besmette kinderen en Philip Mees vertelt over zijn barre ski tocht (avontuur) in Yellowknife (Canada). Overigens schrijven Cleo en Philip in het engels, iets wat we vaker willen doen om ook onze niet-nederlandse familieleden te kunnen bedienen.

Tot slot nogmaals een oproep aan een ieder van U om ons toch vooral te blijven schrijven of mailen met uw belevenissen, avonturen, prestaties, lief en leed en wat dies meer zij. Uw bijdrage is onontbeerlijk voor een lezenswaardige en goede Kroniek. Verderop kunt U lezen over de naderende Grote Familiedag die op 25 mei 2008 zal plaatsvinden. Een goede gelegenheid om uw familie beter te leren kennen. Let op de berichten die hierover zullen volgen, niet alleen per post maar ook op onze website familiemees.com. Zegt het voort!

De redactie wenst U veel leesplezier! ■

colofon

nummer 56, juni 2007

BESTUUR EN COMMISSIES

Bestuur:

Voorzitter:

Madeline ter Horst – Mees
Keizersgracht 68
1015 CS Amsterdam
tel. 020 6128126 mob. 06 51808268
fax 020 6128118
madelineterhorst@hetnet.nl

Secretaris:

Heleen de Groot – Mees
Esdoornlaan 9
3768 BE Soest
tel. 035 6024061 mob. 06 22388760
heleen.mees@unilever.com

Penningmeester:

Jeroen Dorhout Mees
Gemini 63
3769 KN Soesterberg
tel. 0346 350493
dorhout@xs4all.nl

Schilderijen:

Joost Mees
Terbregse Rechter Rottekade 250
3055 XJ Rotterdam
tel. 06 20628657
joost.mees@mdhi.nl

Adviseur:

Henk Mees
Essenlaan 6
3062 NM Rotterdam
tel. 010 4525441 fax 010 4522664

Adressenbestand/genealogie

Hans Mees
Westerlookade 8
2271GA Voorburg
tel. 070 3866304
mees@pml.tno.nl

Kroniek:

Ludo Mees
Jaap Mees
Valentijn Mees

Redactieadres Kroniek:

Ludo Mees
Generaal de la Reijlaan 21
1404 BN Bussum.
tel. 06 53 58 58 45
ludo.mees@philips.com

www.familiemees.com

VAN HET BESTUUR

DE FAMILIESTICHTING ALS NETWERK

Stond ons vorige jaar in het teken van archiefwerk en opruiming van oude zaken, dit jaar hebben wij ons meer gericht op de toekomst. Hoe ziet de toekomst van onze stichting eruit? Anders gezegd: hoe ziet onze stichting er in de toekomst uit?

Het is veel makkelijker om te kijken hoe het in het verleden was, dan kun je meteen zien dat er steeds een handjevol mensen was dat zich enorm inzette voor de familie en als een soort herdershond de familieleden bij elkaar hield. In dat verleden waren familiebanden zo belangrijk, zo vanzelfsprekend, dat het ook niet zo moeilijk was om het contact te onderhouden, wel veel werk.

Nu in onze tijd de actieve familiebanden niet veel verder gaan dan tot 3, hoogstens 4 generaties, is het niet meer vanzelfsprekend om je verwant te voelen met familieleden die je niet kent, waar je het bestaan niet eens van weet.

Als wij hierover praten en filosoferen met elkaar en andere Mezen, treft mij dat de schematische stamboom die ooit gemaakt is en in levensgroot formaat op familiedagen hangt, de sleutel is tot een andere visie. Daarop zie je de eerste voorvader Joris kort voor 1600 uit Aken komen, zijn nageslacht in twee rijtjes eronder (Groningen en Rotterdam). Tweehonderd jaar later zijn er aan beide kanten vier voorvaders die de nu nog levende nakomelingen voortbrachten, de stamvaders van de acht zogenaamde staken.

Eigenlijk vindt iedereen het leuk om zichzelf op te zoeken in die staken en om te kijken waar zijn directe familie staat. Als dan blijkt dat dat maar een mini-onderdeeltje is van het totaal, komt ineens het besef van het grotere geheel. Dan ineens realiseer je je dat er in al die andere staken ook van die mini-familietjes zitten, mensen van vlees en bloed en met misschien heel interessante levens en met de extra bijzonderheid dat ze allemaal Mees heten.

Zo kom je meer op een soort 'netwerk'-gedachte om maar een moderne term te gebruiken. Ik denk dat onze toekomst veel meer in die sfeer zal liggen. Nu we een begin hebben gemaakt met het verzamelen van de e-mailadressen ligt de weg open om een snel contact mogelijk te maken en om op

onze site www.familiemees.com informatie op te nemen over Mezen die avonturen beleven, mijlpalen behalen, maatschappelijk, kunstzinnig of commercieel aan de weg timmeren, met links naar hun eigen sites. De ervaring leert dat contact via e-mail en internet snel en creatief werkt. Buitenlandse Mezen schrijven tegenwoordig ook vaker en via e-mail.

Onze huisgenealoog Hans heeft de stamboom inmiddels klaargemaakt voor de site; binnenkort kan iedereen zichzelf daar opzoeken. Nog leuker kan het worden als de foto's uit onze fotocollectie bij de namen komen, maar dat is nog een heel werk en bovendien moeten we rekening houden met de privacy-wetgeving.

Wij mikken op een toekomst met meer, gericht en direct contact en vragen dus om ons te informeren over alle mogelijke Mezen activiteiten. Geef je emailadres door aan Valentijn die de site beheert, of aan Hans de genealoog.

De volgende kans om meer Mezen te leren kennen is op zondag 25 mei 2008, de volgende grote Familiedag.

Namens het bestuur,
Madeline ter Horst - Mees ■

FAMILIEBERICHTEN

GEBOREN:

Ijsselstein, 24 april 2006: Victor Reinout Mees, zoon van Edsard Christiaan en Susan Viola Mees-Sikkens (R 13-21-4, NP369).

Den Haag, 27 december 2006: Lode Mare Mees, zoon van Barend Mathijs Eduard JRzn en Leontien Mechteld Mees-Bekke (R 13-13-1, NP 355).

18 januari 2007: Hitzerus Mees, zoon van Hitzerus en Priscilla Mees-de Jonge (G XV-18-1-1-1, NP282)

Amsterdam, 29 januari 2007: Blanca Annelie Mees, dochter van Olivier en Cristina Paloma Carlota Mees-Burguete Montaner (G XIV-20-1-2, NP285).

GEHUWD:

Rhoon, 24 maart 2007: Victor Mees (G XIV-21-1-1, NP288) en Selma van Gent.

OVERLEDEN:

Wassenaar, 25 april 2007: Louise Susette Aimée Croin, geboren 23 november 1932, echtgenote van Willem Johan Mees (G12-27, NP297)

UIT DE OUDE DOOS

Enkele jaren geleden kreeg ik van Maurits Kalff een complete serie Mezenkronieken in handen uit het archief van zijn familie, bij elkaar gehouden in een kartonnen doos.

Deze doos heb ik om praktische reden doorgegeven met de suggestie er 'iets leuks' mee te doen. Daar de doos a.h.w. is gaan zwerven is dat idee tot op heden niet gerealiseerd maar na enig speurwerk is hij nu weer boven water!

In het vervolg zal er onder de rubriek 'Uit de Oude Doos' in de nieuwe kroniek een stukje worden geciteerd uit een nummer van lang geleden. Hier volgt een artikeltje uit no.1, december 1938

Antoinette Goslings-Mees ■

VAN EEN DOMINÉ, DIE LIEVER HOOIDE DAN PREDIKTE.

Van Petrus Mees, die in 1676 als predikant te Noorddijk stond, wordt in de kerkelijke annalen meegedeeld, dat hij op een Zondagnmiddag niet op den kansel verscheen en zijn hoorders tevergeefs liet wachten.

Hoe groot was de verbazing van de kerkgangers, die, toen zij teleurgesteld huiswaarts keerden, den dominée op het land zagen werken.

Men diende een klacht tegen ds. Mees in bij het classicaal bestuur, omdat hij „insteede van te prediecen op Sondagh naemiddagh syn hooij hadde gesweelt.”

De predikant voerde tot zijn verontschuldiging aan, dat het dien Zondagnmiddag prachtig zomerweer was, uitnemend geschikt om te hooien. Voorts verklaarde de dominée, dat hij van zijn schamel tractement geen knocht kon betalen en wel verplicht was zelf het werk te doea.

Ds. Mees kwam er met een berisping af „om syn onvoorsichtiglick en gnaedt exempel” en moest plechtig beloven, dat hij voortaan „getrouwelick en frommelick” zijn dienstwerk zou verrichten.

N.R.C., 28 Juni 1936, Ochtendbl. A.

Toelichting.

Ds. Petrus Mees, geb. 12 April, gedoopt Groningen 14 April 1644, overleden Groningen 6 Juli 1717, tr. Groningen 5 Sept. 1673 Jantien Harekens, geb. omstreeks 1650, overleden Groningen 3 Febr. 1706, dochter van Majoor Harekens.

RESERVEER DEZE DAG EN SCHRIJF HEM IN JE AGENDA!

3E GROTE FAMILIEDAG OP ZONDAG 25 MEI 2008

De voorbereidingen voor de derde Grote Familiedag zijn opgestart door de feestcommissie bestaande uit: Joost, Barbara, Alexander, en Madeline.

Terugkijkend en rondvragend naar ervaringen en meningen over de eerste twee keer hebben wij gebrainstormd en een berg ideeën verzameld voor een nieuwe opzet, met deels bekende, deels onbekende elementen.

De eerste keer voeren we van Spakenburg naar Harderwijk, met aldaar een keuze uit het Dolfinarium, de stadswandeling en het kleiduivenschieten, daarna de terugvaart met Mezensalonorkest en -cabaret. De tweede keer, in 2003, kwamen we samen in de Westerbouwing bij Oosterbeek, met weer een keuzeprogramma van openluchtmuseum, Burgers Dierenpark, het Airborne Museum en de klimmuur. Wij vonden elkaar weer terug bij de borrel, onder de Roemeense klanken van Tzigane met Roland.

Waar eerst een structuur was van 'samen beginnen,

dan individuele keuzes en tot slot weer samen terugkomen, mikken we nu, naast het ongeorganiseerde bijpraten op meer gemeenschappelijke activiteiten waardoor je spelenderwijs met onbekende familieleden contact maakt. Netwerken dus. Mezen zijn van alle markten thuis, actief en werkzaam in vele sectoren, commercieel, cultureel, maatschappelijk, sportief. Natuurlijk is alles aangepast aan alle leeftijden en is er voor elk wat wils.

Het enige dat nu vastligt is de datum (en de locatie, maar die is nog geheim). Heb je suggesties, een mening, een positieve of negatieve herinnering aan een vorige keer, meld die dan, daar hebben we iets aan bij het plannen maken.

Wil je meedenken of doen, meld dat ook!

madelineterhorst@hetnet.nl

b.mees@kpnplanet.nl ■

DE OPMARS VAN HYVES

Hyves is een hype. Al meer dan 2 miljoen mensen zijn aangemeld bij deze zogenaamde profielsite, waarmee je een vriendennetwerk kunt opbouwen, onderhouden en uitbouwen. Een populair communicatiemiddel onder jongeren, die op deze site met (oude) vrienden berichten uitwisselen.

Hyves.nl is zo'n drie jaar geleden begonnen en mag zich nu de populairste profielsite van Nederland noemen. Het is een digitaal sociaal netwerk waar je je vrienden ontmoet, of met bekenden in debat gaat. De letterlijke vertaling van "hyve" geeft al aardig de sfeer weer: "bijkorf". Iedereen kan er gratis lid van worden, maar de grootste groep is student, gevolgd door middelbare scholieren. Je krijgt een eigen pagina, waarop je je profiel aanmaakt. Je bepaalt zelf aan wie je die gegevens toont. Als je je profiel hebt aangemaakt, kan je vrienden uitnodigen om in jouw netwerk toegevoegd te worden. Die vrienden kunnen op hun beurt weer vrienden uitnodigen, zodat je vele vrienden-van-vrienden krijgt. Op die manier ontstaat een enorm netwerk. Jongeren besteden soms uren per dag aan het uitwisselen van foto's, video's, tips, krabbels, het bijhouden van hun weblog, of het snuffelen op de Hyves-marktplaats. En sinds kort kan er met Hyves ook gechat worden. Hyven is een heus werkwoord. Het betekent zoiets als iemand een bericht of krabbel sturen, iemand op Hyves opzoeken om meer over iemand te weten te komen, en het doorklikken van Hyver tot Hyver.

Naast het sociale element lukt het Hyves om jongeren te interesseren voor onderwerpen die zij tot nu toe

Hyves.nl
always in touch with your friends

links hadden laten liggen. Zo hebben vele politici Hyves ontdekt en hun eigen Hyves profiel aangemaakt. Ze spreken jongeren aan op de site en nodigen hen uit om mee te denken over politiek. Uiteraard is het voor politici een pr-instrument, maar wel een slimme. Het bekendste Nederlandse lid van hyves is toch wel minister-president Jan Peter Balkenende. Hij heeft 64.999 vrienden en houdt een persoonlijk weblog bij. Ook PvdA-leider Wouter Bos heeft Hyves ontdekt. Hij heeft inmiddels 29.812 vrienden.

De nieuwste aanwinst voor de internetpagina is Hyves Music. Artiesten hebben hun eigen hyve waar je lid van kunt worden. Je kunt op de persoonlijke pagina van de artiest muziek beluisteren, maar niet downloaden. In de toekomst moet het ook mogelijk worden om via Hyves te bellen.

Ook onder jonge Mezen is Hyves populair. In totaal vond ik 77 Mezen profielen waarvan ik er 38 kon terug herleiden tot de familie stamreeks. Met name in de stak Petrus (Dorhout Mees) is Hyves populair. Met tien profielen gaan zij aan de leiding, gevolgd door de staken Pieter en Rudolf Adriaan die een tweede plaats delen met ieder 8 profielen. Op plaats drie staat Jacobus met 7 profielen, allemaal afkomstig uit het geslacht Mees ten Oever. Gregorius eindigde als laatste met 5 profielen, want in de staken Rudolf Pieter, Jacob en Regnerus Tjaarda kwamen geen profielen voor.

Valentijn Mees ■

TE KOOP: NEDERLANDS WAGENSCHOT TWEEDE HELFT 18E EEUW

Een Nederlands wagenschot, tweede helft 18e eeuw, beschilderd met de Bijbelse voorstelling van de stening van de godslasteraar uit Leviticus 24 vers 14 en teksten met Bijbelcitaat, de houten beschilderde randen met gesneden rocailles.

Afm. ± 150 cm hoogte x ± 100 cm breedte.

Geschatte waarde € 2200,-.

Dit wagenschot is afkomstig uit de nalatenschap van Marten Mees (familie nr R 11-19). Het is geërfd door Huibert Mees (familie nr R 13-15-1) die hier geen ruimte voor heeft in zijn huis. Voordat het te

koop wordt aangeboden bij een veilinghuis, vindt hij het correct om het als eerste aan de familie aan te bieden. Indien u hier belangstelling voor heeft, kunt u contact met hem opnemen via email: hmees@alumni.duke.edu.

Indien er geen reactie hierop is gekomen voor september 2007, zal hij het alsnog aanbieden via een veilinghuis.

WEG MET HET DEELTIJDFEMINISME!

In gesprek met Heleen Mees, columniste NRC Handelsblad

Het is onverwacht koud en guur in New York waar ik een afspraak heb met Heleen Mees (38). We schrijven half maart van dit jaar als ik haar ontmoet in de lobby van een van de vele hotels in Manhattan. Zomaar uit het niets werd zij gevraagd door NRC Handelsblad als gastcolumnist naar aanleiding van een spraakmakend artikel van haar hand, over het gebrek aan ambitie van Nederlandse vrouwen, dat in 2006 werd geplaatst door de krant. Sindsdien verschijnen er regelmatig columns van Heleen waarin zij de controversie niet schuwt. Reden genoeg dus voor de redactie van uw kroniek om nader kennis te maken met deze Mees. De naam Mees dekt echter niet de lading zo vertelt Heleen. Ze noemt zich Mees sinds zij arriveerde in New York zo'n 7 jaar geleden. Haar meisjesnaam is Nijkamp maar die is vrijwel niet uit te spreken voor Amerikanen en dus onpraktisch vandaar dat ze twee jaar na haar vertrek richting USA haar naam heeft veranderd in Mees. Gewoon een makkelijke naam om uit te spreken. Voor de Amerikaanse wet heet ze nu 'Mees' maar voor de Nederlandse wet nog steeds 'Nijkamp'.

Sinds ik haar sprak in maart van dit jaar is er veel met haar gebeurd. Vanwege het verschijnen van haar boek **Weg met het Deeltijdfeminisme** sierde zij de cover van Volkskrant magazine en was ze te gast bij vrijwel alle relevante praatprogramma's zoals Nova.

Als schrijver is Heleen een laatbloeiër. Geboren en getogen in Hengelo ging zij na haar studies economie en rechten (Groningen) bij het Ministerie van Financien werken en vertrok naar Brussel op haar 29e voor een baan bij het Directoraat Generaal Mededinging van de Europese Commissie. Daarna vertrok ze als Europa-deskundige voor Ernst & Young als adviseur naar New York waar ze sinds 2000 woont en werkt. Schrijven deed ze eerder maar slechts incidenteel voor bladen als Opzij en Esta. Ze woont in New York maar is regelmatig in Nederland en heeft zich nu vrijwel full time op het schrijven toegelegd. De rode draad in haar stukken wordt gevormd door haar kruistocht tegen het -wat zij noemt- keuzefeminisme van Nederlandse vrouwen. Keuzefeministen kunnen alles, mogen alles maar hoeven niets volgens haar en dat is geen goede zaak want daarmee bewijzen ze zichzelf maar ook de samenleving een slechte dienst. Immers, vanuit economisch standpunt zou de samenleving veel meer profiteren indien meer vrouwen zouden

werken. Haar standpunten over feminisme zijn radicaal te noemen en roepen zeker voor Nederlandse begrippen felle reacties op. Al pratend constateren we gezamenlijk dat veel te maken heeft met het schoolsysteem in Nederland en hoe de opvang daar geregeld is. Maar dat is uiteraard niet het enige. Dat vrouwen er wel eens bewust voor zouden kunnen kiezen om niet te werken om bijvoorbeeld de opvoeding van hun kinderen van nabij mee te maken, is een stelling die op grote scepcis stuit bij Heleen. Strijdbaar legt ze uit dat keuzevrijheid een illusie is en dat veel vrouwen met name gestuurd worden door het rolmodel van hun moeder. Ook uw redacteur moet eraan geloven als Heleen hem vraagt wat zijn vrouw doet. Want ook zij is hoogopgeleid (cultureel antropoloog) maar heeft ervoor gekozen om in ieder geval zolang de kinderen klein zijn full time moeder te zijn. Niet in orde dus! Uitgangspunt voor haar blijft dat iedereen aan het werk moet omdat (alleen) werken je een "identiteit" verschaft.

Pratend over Nederland, wil ik graag weten hoe Heleen tegen haar vaderland aankijkt. De toestand waarin Nederland verkeert noemt ze zorgwekkend voornamelijk vanwege de grote mate van zelfgenoegzaamheid en tevredenheid die ze waarneemt onder de bevolking. Na 7 jaar in de *big apple* (de ultieme smeltkroes) valt het haar moeilijk begrip op te brengen voor de vreemdelingenhaat die in grote delen van de Nederlandse bevolking sluimert en zo nu en dan hard de kop op steekt. Lichtpunten van Nederlandse beschaving ziet ze wel onder meer in de gezondheidszorg en stedenbouw. Maar het -wat zij noemt- "retro-kabinet" dat nu Nederland regeert (Balkenende III) is een teleurstellende stap terug. Zou ze weer terug willen naar Nederland? Nee, het leven bevalt haar heel goed zo, levend in New York en regelmatig (iedere maand wel even) terug in Nederland.

De vraag dringt zich op of de politiek nog wat kan verwachten van haar. Ze zegt dat ze vroeger wel politieke ambitie had maar nu niet meer. Dat neemt echter niet weg dat ze zich met veel inzet geeft aan kwesties die haar aan het hart gaan. Zo is ze vice-voorzitter van de PvdA afdeling in New York en gebruikt die positie om het partijbureau in Amsterdam regelmatig ongevraagd (maar steeds meer, gevraagd) van advies te dienen. Daarnaast is ze mede-oprichtster van het vrouwen netwerk

Women On Top met als doel om meer vrouwen in de top van het bedrijfsleven, wetenschap en ambtenarij te krijgen.

Ze is eerlijk als ze zegt ze vaak veel te stellig is en dat dat mensen wel eens afschrikt. Ook mannen. Ze leeft alleen in haar appartement in Brooklyn en heeft geen partner. Ze weet niet of dat snel zal

veranderen? Wat ook niet zal veranderen is dat we voorlopig nog veel van haar zullen horen. Zo veel is zeker!

Ik dank haar voor de openhartige wijze waarop we gesproken hebben.

Ludo Mees ■

FINANCIEEL OVERZICHT 2006

Saldo Mees Pierson	Per 1.1.2006	€ 3.619,44
Saldo Postbank	Per 1.1.2006	€ 3.591,75
Saldo Roparco	Per 1.1.2006	€ 17.860,76
Spaarrekening Legaat Riet Wijsman-Alting Mees		€ 4.015,00
Saldo per 1.1.2006		€ 29.086,95
Inkomsten 2006		€ 4.948,89
Uitgaven 2006		€ 3.303,14
Saldo per 31.12.2006		€ 30.732,70
Saldo Mees Pierson	Per 31.12.2006	€ 3.747,64
Saldo Postbank	Per 31.12.2006	€ 4.698,50
Saldo Roparco	Per 31.12.2006	€ 18.271,56
Spaarrekening Legaat Riet Wijsman-Alting Mees		€ 4.015,00
Saldo per 31.12.2006		€ 30.732,70
WAARDERING FAMILIE-ARTIKELEN		
Waarde voorraad per 1.1.2006		€ 1.047,78
Toename in 2006		€ -
Afname in 2006		€ -
Waarde voorraad 31.12.2006		€ 1.047,78

STICHTING VAN DER DUSSEN VAN BEEFTINGHFONDS

De Stichting Van der Dussen van Beefthingfonds bestaat al meer dan 30 jaar en heeft tot doel financiële ondersteuning te verlenen aan Mezen die daarvoor in aanmerking komen. Het bestuur van de Stichting neemt de aanvragen serieus in behandeling en bekijkt of de steun kan worden verleend. Vroeger was de doelgroep voornamelijk oudere Mezen. Tegenwoordig zijn het meestal studerende jongere Mezen die een aanvraag indienen voor het collegegeld, een stage of studieperiode in het buitenland. Soms zijn er Mezen die in een moeilijke periode in hun leven een steuntje in de rug goed kunnen gebruiken. Een andere keer betalen wij mee aan de restauratie van een muziekinstrument.

Het bestuur van de Stichting heeft besloten geen leningen meer te verstrekken. Van de aanvragers

wordt verwacht dat zij verslag uitbrengen van de ontwikkelingen c.q. resultaten van het project.

Graag komt het bestuur in contact met nieuwe aanvragers. De aanvragen kunnen worden gericht aan de secretaris. Zo spoedig mogelijk wordt u dan een aanvraagformulier toegezonden.

Madelon Ruyven-Mees, voorzitter

070-3281369 madelon.lex@12.move.nl

Philippine Mees, penningmeester

023-5313105 philippa@xs4all.nl

Mieke Mees, secretaris

070-3877988 mieke.mees@euronet.nl

Roland Mees, adviseur

034-3517464 rajmees@knoware.nl

Roderick Mees

roderick.mees@ah.nl ■

THEATER-REGISSEUR SASKIA MEES:

”het is belangrijk dat spelers hun eigen persoonlijkheid in hun spel meenemen.”

Saskia Mees is actrice, musicus, docent dramatische vorming en theater regisseur. Zij doorliep de Toneelschool in Amsterdam en speelde voor het bekende Duitse toneelgezelschap Bühne 64 en later bij toneelgroep De Appel in Den Haag. In 1999 richtte zij ALBA op, een grensverleggend theaterhuis. Alba brengt kunstenaars uit alle windstreken en culturen samen om vanuit ieders eigenheid tot hedendaagse interpretaties van de wereldliteratuur en andere culturele uitingen te komen. Zij is getrouwd met Aus Greidanus, artistiek leider en regisseur bij toneelgroep De Appel.

Als ik op een doordeweekse middag de loods van toneelgroep De Appel in Den Haag binnenkom is Saskia, die zichzelf Mees noemt, druk aan het repeteren voor haar nieuwe voorstelling Mahagonny van Brecht en Weill. Een groep jonge, getalenteerde multi-culturele acteurs zingt, speelt en musicert met passie en aanstekelijk plezier.

ALBA wil grensverleggend theater maken, wat bedoel je daar precies mee?

Dat ik probeer binnen de disciplines waar theater gebruik van maakt te kijken naar grensovergangen van het ene naar het andere gebied. Is het mogelijk te definiëren waar taal ophoudt en zang begint, waar dans een dagelijkse handeling wordt en waar beeld muziek wordt. Herhaling van beelden wekt associaties met muzikale wetten. Door herhaling in een beeld te creëren ontstaat er binnen de ruimte een tijdsaspect. Verder is grensverleggend ook het zoeken naar eigen beperkingen, vooroordelen of conditioneringen, die prettig zijn om op te rekken, over de begrenzing heen te tillen. Het bijstellen van een oordeel is grensverleggend.

Dat geldt ook voor de samenwerking tussen verschillende cultureel bepaalde groepen. Ook ons talentontwikkelings traject, de kweekvijver voor nieuwe en jonge muziektheater- makers probeert de grenzen van elk individu te verleggen en waar mogelijk uitdagingen te zoeken om zijn/ haar grenzen te verleggen. Dat doen we door middel van oefeningen, trainingen en in eerste instantie zelfstandige maaktrajecten, waarbij de verbeeldingskracht wordt aangewakkerd, de fantasie, eigenheid en creativiteit

wordt vergroot, de zintuigen opnieuw worden geprikkeld en bewust gemaakt.

Wat maakt Alba uniek?

Wat Alba voorlopig uniek maakt is dat geen mens aan de ander gelijk is en Alba een afspiegeling is van mij, dus dat is een unieke menselijke handtekening. En dat geldt voor alle groepen denk ik. Verder doe ik aan blind casting, d.w.z ik cast niet op huidskleur of afkomst. Personages die ik laat spelen, bij een klassieker bijvoorbeeld, kunnen wat mij betreft alle kleuren dragen. Alleen is voor mij een vereiste dat de groep divers is, dus niet zeven witte en een zwarte acteur. Als die zwarte acteur dan ook nog Hamlet speelt met een witte vader, dan krijgt het een grote betekenis. Hoe diverser de groep is, hoe minder kleur een rol speelt. Ook gaat het bij Alba niet over kleur of culturele achtergrond. Veel groepen die streven naar diversiteit willen ook graag thema's op de speelvloer, die te maken hebben met het moslim vraagstuk, de slavernij, oorlogsituaties of discriminatie etc. Bij Alba is dat niet aan de orde. Ik denk ook dat als ik zelf zwart zou zijn of Marokkaanse, ik meer geneigd zou zijn die problemen wel degelijk als voedingsbodem te gebruiken. Dan put je uit je eigen ervaringswereld en identiteits vragen. Deze manier van casting en het spelen van de wereldliteratuur komt bijna helemaal niet voor op de Nederlandse podia.

Je bent het grootste gedeelte van je leven met theater bezig, wat fascineert je daarin zo en waarom?

Waarschijnlijk omdat ik er zoveel in kwijt kan. Veel van meerdere kunstvormen bij elkaar. De speelvloer is een samenlevingsvorm, waar je bewust dingen laat zien en horen, die je anders niet te zien of the horen krijgt. Het resultaat is altijd meer dan de som der delen. De verbeelding is aan de macht, die heeft een grotere duur dan de realiteit. Dat biedt troost.

Eerlijk gezegd regisseur ik liever dan dat ik toneelspeel. Ik vind acteren niet echt leuk. Vooral dat voortdurende herhalen vind ik zo vervelend. Als actrice ben ik wat te onzeker, ik had niet het analytische vermogen om mezelf goed te kunnen beoordelen als speler.

Bij mij was het meer: O God, als het morgen maar weer zo goed gaat als vanavond!

Na een tijd kom je erachter dat acteren echt een vak is met veel techniek. Al het goed is kom je in een fase terecht waar je boven je eigen acteren staat, dan kun je jezelf goed, praktisch objectief, beoordelen. Maar dat stadium heb ik nooit bereikt.

Daar komt bij dat ik een kind van beroemde ouders was. Mijn moeder was een violiste, schreef gedichten en tekende en wist van niets iets te maken. Mijn vader speelde banjo en trompet in een band in zijn studietijd, later speelde hij prima piano. Hij was een op en top performer tijdens zijn voordrachten carrière. Beide ouders hadden een grote kring van vrienden en kennissen, die ver tot in het buitenland reikte. Ze waren actieve, sociale en inspirerende mensen, echte levenskunstenaars. Vele ogen waren door die jeugd ook op mij gericht. Ik was enigskind en een mooi meisje. Ik moest als kind vaak piano spelen voor anderen en ik voelde dat mensen altijd hoge verwachtingen van mij hadden.

In mijn regie vind ik het belangrijk dat de spelers hun eigen persoonlijkheid in hun spel meenemen. Dat vind ik belangrijker dan tegen hun te zeggen: wees jezelf. Eigenlijk zoals Oscar Wilde zegt: "talent is merely a personality." Dat verklaart dat bijvoorbeeld een pianist technisch perfect kan spelen, maar zijn publiek totaal niets doet, terwijl een musicus, die zijn eigen persoonlijkheid in zijn spel legt veel ontroender kan zijn.

Waarom kies je Mahagonny van Brecht nu, wat zijn de belangrijkste redenen?

De thema's van Brecht zijn tot op zekere hoogte nog steeds actueel, omdat arm en rijk, materialisme en spiritualiteit (de koning en de nar) elkaar maar al te vaak naar het leven staan.

In de Mahagonny gaat het om de opbouw en de vernietiging van materieel geluk. Om de mens die door de consumptie lawine, de seksobsessie, de zinloze agressie en de domme alcohol zichzelf vergeet. En dat alles omdat de mens geluk zoekt en gelukkig wil zijn. Daar wil ie wel voor betalen, want betalen zul je voor genot en geluk! De grootste zonde is als je geen geld hebt. Zodra iemand er voor kiest niet meer mee te doen met deze regel, zich te buiten gaat aan eigenzinnig gedrag, een dreigende orkaan nabootst door te doen wat God verboden heeft, en er niets voor kan betalen omdat hij alles heeft uitgegeven aan onzinnige spelletjes, moet hij dood. Want dat zijn de regels: geen geld, geen leven.

De muziektheatervorm die door de samenwerking

tussen Bertold Brecht en Kurt Weill is ontstaan is uiterst inspirerend geweest voor de ontwikkeling van de moderne operamuziek, de jazz, de musical en het variété. Er wordt momenteel op allerlei vlak geëxperimenteerd met muziektheater vormen. Mijn Mahagonny kan een bijdrage leveren aan die ontwikkeling.

Aan welke rollen denk je met het meeste plezier terug en waarom?

Bij Toneelgroep De Appel Bacchanten onder regie van Carol Linssen. Carol is een prachtige gek, een regisseur-maker die de meest wonderlijke surreële beelden inducteert, allerlei disciplines aanvoerde als training tijdens het maakproces (Derwishdansen, boventoonzingen, goochelen), waardoor ik als actrice over grenzen heen werd gelokt. Een muzikale, beeldende, bewegende en uitdagende voorstelling.

Roze in het Oordeel van Paris, regie Lodewijk de Boer. Lodewijk was musicus (altviool), toneel-schrijver en regisseur. Ik verstond zijn taal. De rol die ik speelde was op mijn lijf geschreven, een Joodse pianiste, die via wonderlijke wegen in een decadente omgeving terecht komt en tussen maffe kunstenaars haar dagen slijt. Ik kon volledig opgaan in de stukken van Scriabin en kon het bespelen van het instrumenten theatrale expressie meegeven, wat je normaal in een concertzaal niet zou doen. Heerlijk om te doen!

Verder heb ik een aantal dingen zelf gemaakt, wat ik bijzonder plezierig vond. Alleen met een zelfgeschreven stuk over de zuster van een dichter C.F.Meyer op toernee gaan door Duitsland, daar werd ik erg gelukkig van.

Wat zijn je toekomst wensen, wat zou je dolgraag nog eens willen doen op artistiek gebied (of ander)?

Ik zou graag een opera van Scarlatti en een van Frank Zappa willen regisseren. Een Shakespeare regisseren, een voorstelling willen maken alleen op muziek, geluid en klank, dus met auditieve middelen. Ook zou ik een moderne libretto van Micha Hamel willen doen.

Een eigen stuk schrijven en regisseren over ziekte, zorg, revalideren, patient zijn, geduld, ellende, troost, woede, hoop en een medisch klote systeem.....een hilarisch en grimmig sprookje over doodgaan of niet doodgaan..

Jaap Mees ■

THE ROCK AND ICE ULTRA

The best way to enjoy an Edmonton winter, when a nice day is sunny and -15°C , is to go skiing. And since it is pretty flat around here (the Rocky Mountains are four hours away) that is often cross-country skiing or langlauf. For about ten years I have been doing a 55 kilometre race held just outside Edmonton. In recent years I have added other races, including ones in the United States and Norway. This year's challenge took me to Yellowknife in Canada's Northwest Territories, further north than Oslo and Stockholm. The inaugural Rock and Ice Ultra offered three distances for both skiers and runners. I skied the three-day, 160 km race. Unlike classic cross-country ski races, this race would follow a snowmobile route without set ski tracks. Never having been up there in the winter, the big unknown would be the snow conditions: How firm will that snowmobile track be? How do I wax for a three-day race? What do I wear when it gets cold? The racers would also be camping out and we had to bring and cook all our food for the three days. At least I wasn't signed up for the six-day, 300 km race that required racers to pull a sled with all their gear.

The long-range forecast looked promising, but closer to the start day a cold front moved in and Yellowknife experienced some of its lowest temperatures of the winter. It was -28°C at the start, and close to -40°C overnight. Strange as it may sound, overdressing is a common mistake under those conditions. It is important not to sweat too much, because it can lead to dehydration and hypothermia. Two-thirds of the 55 racers dropped out on the first day, including some very experienced runners. Even for a one-day race you need to prepare your body by eating lots of carbohydrates the days before the race. I hadn't been feeling well and wasn't able to eat and drink as much as I wanted. I still wasn't feeling very well the first day of the race and seriously considered dropping out. It took more than seven hours to complete the first 50 km, much longer than I had expected. After sleeping well, the next two days went much better.

There were 11 racers left on the morning of the second day and we were getting to know each other: two Americans, two Brits, an Italian and the rest Canadians. Racers were always helping each other out in camp, despite the diamonds waiting for the winners at the finish line. The race followed mostly a canoe route with short portages between the lake sections. The landscape is what is called Canadian Shield, and consists of lakes and relatively flat areas

of very old rock covered in spruce trees since Yellowknife is still 200 km below the northern tree line. There were two or three support stations each day, but I never stopped very long. Just a quick break for a granola bar and a drink. The scenery was always interesting to look at, and one time a small fox passed me on the trail.

By the end of the second day I had a comfortable lead over my competition, but I still needed to finish the race. A bad fall or a broken pole could mean an early end to the race. The wind picked up on the last day, and although the temperature had increased a bit, the wind chill made it feel much colder. Maybe a calm -25°C day was better than a windy -15°C day. The highlight of the race was to see my fiancé and her sister's family waiting for me at the start of the ice road, 10 km before the finish. The local First Nations had organized a party with music and local food, including lake fish and caribou.

While the six-day racers continued their competition, I started my recovery and spent time exploring Yellowknife. I also read up on diamond mining, since the four diamond winners were flown to the Ekati mine, 300 km north on the barren lands, for the awards ceremony. Although Canadian diamonds are considered conflict-free, their environmental impact and effect on local communities are not without controversy.

Back home on March 24, the spring melt was well underway and now that the tulips are in bloom, ski season seems so long ago. I will probably have forgotten how much work this race was by the time registration opens for next year's edition. I may even try the six-day event.

Philip Mees ■

UNOS SOBRE UNA ÉPOCA EN MÉXICO

Twee januari vloog ik naar Mexico om daar 6 maanden te studeren aan de Universidad de Las Americas in Puebla. Nog nooit eerder maakte ik zo een lange reis in mijn eentje.

De Universidad de Las Americas is een befaamde en een van de duurste universiteiten van Mexico. Met haar netjes aangelegde tuinen en vijvers ziet de campus er prachtig uit. Alvorens ik vakken kon gaan volgen moest ik eerst een Spaanse taal test doen. Helaas was mijn Spaans nog niet goed genoeg. Dat had ik al verwacht en wilde daarom de vakken in het Engels volgen, maar ook dat ging niet, want die werden immers niet gegeven dit semester. Ik kon zodoende enkel Spaans gaan volgen. Met twee grammatica klassen, één spreekvaardigheid klas en één geschiedenis klas volgde ik Spaans op drie niveaus. In het begin van het semester was geschiedenis van Mexico een behoorlijke uitdaging, gezien ik maar een kwart van alles begreep. Gaandeweg kon ik alles prima volgen en dat gevoel was fantastisch. Studeren in Mexico is voor Nederlandse begrippen eigenlijk een lachertje. Met niet meer dan negen uur per week les, opdrachten die je binnen twee uur af hebt en met het lezen van tien pagina's tekst per week houdt je veel vrije tijd over. Gelukkig maar, want naast studeren probeer ik zoveel mogelijk van het land te zien.

Mexico is uitermate geschikt om te reizen. Het land kent een rijke cultuur en een interessante geschiedenis. Daarnaast bezit Mexico veel variatie in landschap, steden en mensen. Plaatsen die ik heb bezocht zijn onder andere Mexico Stad, het pittoreske Taxco, uitstekend om zilver te kopen, het

vriendelijke en cultuurrijke Oaxaca, het altijd feestende maar minder mooie Veracruz, "surfers paradise" Puerto Escondido en het rustige Tepoztlan. Naar mijn idee is de combinatie van wonen en reizen de beste manier om de taal en de mensen te leren kennen.

Naast studeren en reizen wilde ik graag nog wat meer doen. Daarom heb ik mij opgeven voor twee "community services". Twee dagen in de week geef ik Engelse les aan de vrouwen in de gevangenis van Cholula. Vooral de eerste keer was erg spannend, mede omdat ik totaal niet voorbereid was en geen begeleiding kreeg. Ik ben maar gewoon gestart met cijfers en werkwoorden. De vrouwen waren erg vriendelijk en deden goed mee. Omdat het taal niveau individueel enorm verschilde was het voor mij nog wel even puzzelen om de les goed op iedereen af te stemmen. Ik heb ervoor gekozen om ze zoveel mogelijk praktische zaken te leren, zoals tijden, data, het weer, belangrijke werkwoorden en beschrijvingen van gevoelens, personen en activiteiten. Maar dikwijls hebben we ook gewoon met elkaar gepraat over het leven en hebben we het Engels even gelaten voor wat het was. De meesten zitten er voor diefstal en het oversteken van de grens met de VS. Veel meisjes weten vaak niet hoelang ze moeten blijven, want een proces krijgen ze vaak niet. Afgelopen week was mijn laatste les. Ik ben aan ze gehecht geraakt en dan is afscheid altijd pijnlijk. Een vreemd gevoel was het om daar zo weg te lopen terwijl zij moesten blijven. "Vergeet ons niet", zeiden ze me, en dat zal ik nooit doen.

Voor een tweede project ben ik met een groep

vrijwilligers naar San Cristobal, Xochimilpa gegaan. Daar woont een Indiaanse gemeenschap in de bergen bij Puebla. Openbaar vervoer is er niet, wij moesten dan ook 1.5 uur achterin de pick-ups van de plaatselijke politie over hobbelige zandweggetjes door de bergen rijden, wat overigens een heel mooie reis was. Het doel was simpel: met de kinderen spelen en ze een leuk weekend bezorgen. Mensen daar hebben niet veel en ook kinderen moeten meestal hard werken. Het was een fantastisch weekend. We sliepen in een piepklein schoolgebouwtje op de grond en aten één keer per dag ei met bonen. Het was boeiend om te zien hoe anders de kinderen zijn in vergelijking met Nederlandse kinderen. Veel zelfstandiger, wat ook wel nood-

zakelijk is. Meisjes zijn al kleine moedertjes die op hun jongere broertjes en zusjes passen. Maar ze zijn net zo verlegen in het begin en net zo open en speels als je eenmaal hun vertrouwen hebt gewonnen. Ze spreken Spaans en Nahuatl. Ook al heb ik geprobeerd een paar woorden te onthouden, het is me niet gelukt, zelfs "ja" en "nee" is knap lastig.

De afgelopen vier maanden heb ik veel bijzondere momenten beleefd. Ik ben van Mexico gaan houden en ik hoop in de laatste twee maanden van mijn verblijf het land nog beter te leren kennen.

Hilde Mees ■

AN AMAZING EIGHT MONTHS IN THAILAND

Little Nok, on my shoulders, is probably the biggest acrobat of them all! There's nothing she won't try. This photo was taken in April, 2006, about two weeks into my time in Khon Kaen, Thailand, when we took all the children to see the Songkran water-festival parade. IN a couple of days the streets would turn into one enormous party, with people dancing on cars and throwing talcum powder and water in all directions.

A year earlier, when I was doing my last year of high school in Sydney, I already knew I wanted to take a year off to travel. An ex-colleague of my mother's had gone to Thailand to volunteer for an organisation called Mercy International and there was a brochure lying around our house - so it was the first option I looked at.

Mercy International is Christian non-profit organisation that runs several orphanages, schools and community projects across Thailand. The cause that fuelled their actions when they first set up in 1986 was the AIDS/HIV crisis rapidly developing in Thailand, and its effect on the lives of the country's youngest generation. The UN/WHO report for 2007 states that around 580,000 people are living with AIDS/HIV. By the end of 2006 about 100,000 (1/5) of those people were provided with retroviral medicine. The report gives no estimate on how many children are orphans because their parents died of the virus, but Mercy International gives a figure of about 300,000 children.

Today, Mercy International runs one children's home in Khon Kaen and is building another, further north in Phrae, that are for HIV + children specifically. It also runs a neutral orphanage and a quality, free-of-charge school in Phetchabun, an English language school in Sisaket, and is starting

several fruit/cattle/fish farming projects to help the communities in which the schools and orphanages are placed. All of these programs are doing a great job, but are always works-in-progress that meet many challenges.

I chose to spend eight months working at the HIV+ home in Khon Kaen. When I arrived at Bangkok I rode the bus for six hours up to Khon Kaen, and when I got off the bus a little boy came charging for me and threw his arms around my knees. I would come to know him very well. His name is Feeya (see photo below, in the yellow shirt) and he is the hardest child to put to bed!! Leave the room for three minutes and you'll come back to find him hanging from someone else's bunk bed. "Nong Feeya," you say, "Non long dee-o-nee leuy!" Little Feeya, lie down right this instant!

Feeya and Dtim, the manager, had come to pick me up from the bus-stop and when we arrived at the orphanage I was met by a storm of children (35 in total), tugging at my arms and telling me their names. These children are lively, let me tell you! They are bursting with enthusiasm and personality. Although on arrival many of these children are quite sick - some even fighting for their lives - over their time at Ban Meata (that's the Thai name for the organisation) they develop into healthy, physically beautiful children. They are provided with retroviral drugs (medicine time twice a day), are sent to school just down the road, have prayer/singing time in the morning and evening, and are much loved by the twenty full-time Thai staff and the international volunteers. There is an emotional and mental process that has to happen, of course, and I saw the older kids deal with that from time to time.

Their ages range from five to fifteen. The teenagers were harder to connect to at first (as most teenagers are) but I gave it time and eventually we were doing regular video-nights at the volunteer house, and dancing to pop music in the bedrooms ... All the girls and the boys loved to dance, so I could put my training to good use.

I also taught two English classes every Saturday, one class for the eight year olds and one for the teenagers. I had organised a fundraiser before I left Sydney, where about 70 people attended and money was raised to spend on English lessons and special day-trips for the kids. So I had a big resource to use for those lessons, buying props, cardboard, etc. Those eight year old boys were hard to control sometimes, but it was a great way to connect with the kids and I think they learned a bit - I certainly learned a lot from the experience! For example, only ever offer one type of sticker at the end of class so that there is no crying over who gets the special Nemo sticker. A special treat for the kids was also to go swimming -“wai-naam”- at the public pool, to go for dinner or out on an errand. We managed to take them all swimming more than once while I was there - the little ones got so excited that they managed to scratch their toes open on the side of the pool, and had to wait outside the water bundled in towels until the bleeding stopped (you’d understand why).

My daily shifts were usually childcare shifts, which involved running the daily or nightly routines - mealtimes, showers, homework, cleaning, medicine, the occasional birthday cake, and lots of playtime, of course. It’s just a matter of doing family, except we’re doing family for forty or fifty people (if you include the cooks)! So the rice cooker is so big that I can’t fit my arms around it, and the atmosphere is often just an awesome, family-style chaos.

At shower times round after round of girls or boys are summoned to the bathrooms - there are fights in the shower because someone’s taking too long with the

hose or someone’s wiped soap in somebody else’s eye; there are talcum-powder fights and fashion-catwalks in the dressing room; and once I even found all the boys’ toothbrushes glued together with toothpaste. I looked around, saw Dtoom Tam and his partner-in-crime At, giggling in the corner, and didn’t even have to ask.

Khon Kaen is a colourful town in the North-East near the Laos border. It is culturally different to central and southern Thailand because of its Laos influences, and the culture of the region is called I-Saan..

Khon Kaen food is absolutely the best in all of Thailand - spicier and more audacious. And it can be found, cheap and fresh, just about everywhere you go. There’s not a street without a food stall. The economy in mid-sized towns like Khon Kaen appears to thrive on small-scale, freeform “farmyard” capitalism (photo below). Starting up an enterprise can involve buying a vendor (a stall on wheels), developing a menu (or simply piling it with chopped fruit and ice), and parking it on a street of your choice. You can imagine the uproar when the government was going to make people have licenses to operate on particular blocks of land. The legislation was overturned.

There are regular I-saan performances and fetes where food and goods are sold, a ferris wheel operates, and the stage is the main attraction. An I-saan stage is filled with coloured lights and sequins, and the programme is usually rude slapstick humour and lots of dance routines.

As you may know, Thai and I-saan languages are tonal, which means that a word spoken at low pitch means something totally different to a word spoken at a higher pitch, etc ... when I got the hang of Thai, my friends and fellow staff members thought it would be a good joke to teach me I-saan, too. I got the pronunciation wrong sometimes, or mixed up the dialects, and managed to say a couple of very embarrassing things!!

A coup took place, and Thaksin was unseated in

September. Luckily my dad was visiting at the time - it was a shock when Wendy, another volunteer, broke the news over the fence that evening. IN my mind, the worst thing in the world would be to have to leave early. All the television stations were down, they played only patriotic music and screened images of the king; the kids had a day off school. Other than that, there was not much commotion in Khon Kaen. Most of the people I talked to agreed with the overthrow, because they suspected Thaksin's record was not clean and because the King had expressed his support - it's amazing how much influence the king has in Thailand!

There were times at which I was forced to face the reality of AIDS in Thailand. We took all the kids to an annual HIV day in Khon Kaen, and I wrote a journal entry afterwards about something that happened when Sandy (a co-staff member) and I took a bunch of kids to the bathroom:

It's the Khon Kaen annual HIV day. All of us have gone, three carloads of kids, and we're wearing our yellow t-shirts. There are red paper flags and cardboard visors for everyone from Amper Muang, the inner city region. Purple for our neighbours, and also a pink group, and a yellow. We stand in line, in the sun, for a while, and as we're finally ushered into the stadium a number of kids need to pee.

In the girls' bathroom we're busy, San and I, minding paper flags, tucking t-shirts into jeans, turning on taps if they prove out of reach. And all the while, over the very last sink, there's a young lady coughing up fluid. It's thick with clumps of gunk in it, coming from her lungs, and it looks painful. Little Sai, only five years old, is standing at the sink beside, just staring at her. Sai is almost certainly too young to make any connection between that woman's condition and her own situation,

and I thank god for it.

San turns to me and says, "She very sick." I nod. The bustle continues.

When the woman straightens up San asks her if she's alright, what is her name and what's her condition? The little girls gather about to hear what's being said. The two of them talk for a bit about the young woman's health and circumstances.

And then San calls on everyone to sing a happy song. It's cheerful and starts, "God loves you and me, We have nothing to fear," and some of the girls join in, bobbing round and flapping their arms. But a few lines into the song Sandy dissolves into tears, crying for this woman, and as the last voices drop out she puts her arms around her and just sobs. The young woman does not cry.. The girls stand still, gazing up at the pair; listening to mum-San cry and pray.

We eventually help the girls finish up and head out into the excited crowd. I think about the woman hanging exhausted over the sink. I think about San's compassion, about the astounded little girls, and how maybe it's my job to write this down.

I've been home since December last year, and am now at university in Sydney, doing Media and Cultural studies. My time in Thailand was amazing, and I'm looking forward to getting back there at the end of the year - to see the kids, my friends, and the volunteer house which became my home. I'm working a part-time job now, and am saving up money to visit for a month or so. The university course is interesting - it's a whole new experience. Still, the Thai menu on campus does not compare with what comes off the streets of Khon Kaen!!

Cleo Mees ■

KRONIEK VAN DE FAMILIE DORHOUT

Uit de Noord-Nederlandse familie Dorhout is onlangs een boekwerk ontsproten met bovengenoemde titel waarvan een exemplaar aan de Stichting is geschonken. In dit boek wordt de geschiedenis verteld van de familie Dorhout waarmee nauwe banden worden onderhouden door onze Groningse takken (zie o.m. Ned Patriciaat 1993, 77e jrg).

De Dorhout familie is een van oorsprong Fries geslacht dat zich aanvankelijk vooral richting Groningen vertakte waarbij veelal dezelfde soort beroepen als die van de Groningse Mezen werden uitgeoefend (predikanten, rechters, ambtelijke

functies). Zo was het niet verwonderlijk dat in 1819 dominee's dochter Neltje Dorhout uit Harlingen trouwde met de Groningse ds. Petrus Mees. Hun zoon, rechter Bernardus Mees, heeft bij K.B. van 18 april 1868 de naam gewijzigd in Dorhout Mees. Hun afstammelingen vormen thans de levenskrachtige tak van die naam, temidden van de 8 takken van onze familie.

Dit bepaald lezenswaardige boekwerk ligt ter inzage en lezing bij ons secretariaat.

Henk Mees ■

